

P A S T O R A L E L A
Î N V I E R E A D O M N U L U I
2 0 1 7

† IOAN

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOP AL TIMIȘOAREI ȘI MITROPOLIT AL BANATULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

Hristos a înviat!

*„Dacă ați înviat împreună cu Hristos,
pe cele de sus căutați-le, acolo unde este
Hristos, șezând de-a dreapta lui Dumnezeu“
(Coloseni 3, 1)*

Iubiții mei fii duhovnicești,

Să mulțumim lui Dumnezeu Care ne-a învrednicit să preamărim azi biruința Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, asupra morții. Ne-a primit și pe noi ca, prin credință, să devenim mărturisitori ai Învierii. Prin salutul pascal: „*Hristos a înviat!*”, fiecare devenim un mărturisitor al celui mai important act din univers după creație. Hristos ne-a cuprins și pe noi în acest act al Învierii, pentru că El a biruit și moartea noastră.

Mormântul găsit gol de femeile mironosițe ne arată cum vor fi și mormintele noastre la Învierea cea de obște. Și în mormintele noastre ne vor rămâne doar giulgiurile, arătând că nimic nu vom lua cu noi din această lume. Aici suntem înveliți în giulgiu, iar în Împărăția lui Dumnezeu vom fi îmbrăcați în lumină. Lumina este veșmântul veșniciei noastre.

Oamenii de știință spun că lumina este singura constantă din univers, însă Hristos zice: „*Eu sunt lumina lumii*” (Ioan 8, 12).

Giulgiurile lui Hristos au rămas zăcând în Mormânt, arătând că n-a venit în lume să ia cu El un giulgiu, ci a venit să ridice păcatul întregii lumi.

Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Coloseni, îi îndeamnă pe aceștia ca, odată înviați cu Hristos, să umble după lucrurile cele de sus (cf. Coloseni 3, 1). Adică să căutăm să dobândim Împărăția cea de Sus și să nu căutăm să dobândim această lume a giulgiurilor zăcând. Să lăsăm păcatul și mormântul

și să schimbăm ordinea căutărilor noastre: cele spirituale, iar nu cele materiale. Să alegem între pământ și Cer, între mormânt și Rai, între moarte și viață.

Iubiților, înapoi în viitor, înapoi la lumina lui Hristos Cel Înviat!

Omul face primul pas spre Înviere prin Taina Botezului. Pruncul botezat este un înviat de către Hristos, împreună cu El și întru El. Prin Botez suntem părtași morții și Învierii lui Hristos. Ni se arată astfel sensul cel adevărat al vieții către în Sus, către veșnicie împreună cu Înviatul Hristos.

Hristos a murit pentru noi, noi murim pentru păcat. Sfântul Apostol Pavel spune în Epistola către Romani: „Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu (...). Să nu mai împărtășească păcatul în trupul vostru cel muritor (...). Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră fiindcă nu sunteți sub lege, ci sub har” (Romani 6, 11- 14).

Prin Înviere Hristos ne cheamă să intrăm și noi în viața Sa. Învierea lui Hristos deschide ușa prin care suntem chemați să intrăm în viața cea de Sus, a lui Hristos. Învierea este ușa veșniciei noastre, prin care suntem chemați să trecem. Este cel mai mare pas pe care este chemat omul să-l facă în univers-din moarte la viața în Hristos. Hristos ne-a arătat că El este primul Care a făcut acest pas: din moarte, la dreapta Tatălui, în Cer. Învierea înseamnă responsabilitatea maximă a omului asupra vieții sale pământești, căci de multe ori deznădejdea îl împinge pe om la păcat. Hristos ne îndeamnă să ducem o viață nouă, descoperită de El prin Evanghelie. Evanghelia este Însuși Hristos Care a venit în lume să ne arate cum să trăim această viață în El și cu El. Hristos ne spune: „*Toate sunt cu puțință celui ce crede*” (Marcu 9, 23). În ce?! În Învierea lui Hristos. Aceste cuvinte i-au întărit pe primii creștini care au mers cu atâta seninătate și demnitate în fața celor ce le luau viața cea pământească, iar ei dobândeau veșnicia întru iubirea lui Hristos.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Azi prăznuim începutul anului Învierii. De acum noi nu ne mai rezemăm viața și credința pe-o umbră, ci pe Învierea lui Hristos. Omul se odihnea la umbra morții, iar acum se odihnește la umbra luminii Învierii lui Hristos.

Omul credincios rămâne în stare de veghe, în lumină, odihna lui este vederea întru slavă a Celui Care l-a salvat din moarte. Omul uscat pe dinlăuntru nu se va bucura de vederea luminii celei neînserate. Un om fără credința în Înviere rămâne un teritoriu al conflictului și al păcatului. Să ne curățim casa minții ca să primim în ea lumina Învierii lui Hristos. Lumina este unitatea de măsură a veșniciei.

Hristos îmi arată mai întâi drumul către mine, adică spre despătimire, iar apoi îmi arată Cine este Calea, Adevărul și Viața (cf. Ioan 14, 6). După regăsire Hristos ne arată Crucea de pe Golgota, ne arată drumul creștinului în această lume, drum care începe la Botez și sfârșește pe culmea Golgotei. Nu-i căutați pe creștini pe alte cărări din lumea aceasta, ei călătoresc pe o singură cale: drumul Crucii.

Cultura îl modelează și-l formează pe om. Cărei culturi vrem să aparținem: culturii vieții sau a morții?! Cultura vieții este de sorginte cerească. Hristos, Marele Dascăl al acestei culturi, a venit la noi să ne crească în această cultură. Cel ce aparține acestei culturi trăiește mereu în pridvorul veșniciei. Viața omului curge în eternitate.

Omul, prin păcat, a evadat din matricea creației sale originare. Ar fi vrut să ia un alt chip, chipul lui Abel din mormânt. De la Abel până la Hristos omul a știut doar să toarne viață în mormânt. Chiar pe Fiul lui Dumnezeu a vrut să-L pună în același mormânt cu Abel. Ce tristă priveliște să vezi cum omul așază Viața în mormânt!

Omul L-a părăsit pe Dumnezeu, I-a cerut să-l desfieze și i-a cerut morții să-l înfieze ea. Omul devine fiul morții, îl ucide pe fratele său Abel și de atunci devine un ucigaș de frați și de fii.

O, ce tristă îndeletnicire! Mereu cu mâinile pline de sânge. Nu aceasta voia Dumnezeu de la noi când ne-a creat. El voia să fim floarea de busuioc în Rai. Florile de busuioc nu se hrănesc cu sânge, ci cu lacrimi de pocăință. Hristos a venit la noi și ne-a chemat la Sine zicând: *Veniți la Înviere! Veniți la Viață!*

Dumnezeu a făcut pământul ca să fie pridvorul Raiului, pridvorul veșniciei, iar omul voia să facă din el cel mai mare cimitir din univers. Pentru unii, omul ar fi doar o floare carnivoră care are aceeași soartă ca firul de iarbă. Ei nu știu că această floare de busuioc este semănată de Sus și poartă în ea taina veșniciei.

Omul, taină a veșniciei! Numai Cel ce l-a creat cunoaște această taină. Eu sunt taina vieții mele și aș dori s-o duc, așa cum a fost creată, la Tainicul Dumnezeu. Nu striviți taina busuiocului semănat de Dumnezeu aici pe pământ. Omul, floarea de busuioc, devine bucuria îngerilor din Cer.

Floarea nu cântă, însă cântul fluierului se aude până în Cer. Dar dacă lemnul nu moare, nu poate deveni fluier. Așa și omul, dacă nu moare păcatului, nu poate intra în lumina veșniciei. Dumnezeu va sufla duh de viață în osemintele noastre uscate din adâncul mormântului și vor învia și vor intra pe poarta veșniciei. Sfinții sunt mai cinstiți după moarte, după ce nu mai sunt printre noi. În sfințele lor moaște cântă harul lui Dumnezeu, iar acest cânt se aude până la marginile pământului.

Iubiții mei fii duhovnicești,

A zidi o biserică sau o mănăstire este un semn de așezare, de statornicie în acest pământ al strămoșilor noștri. Îngăduiți-ne să statornicim acest neam în matca lui, în această tainică Daco-Românie.

Biserica leagă Cerul cu pământul, ea este scara pe care coboară Dumnezeu la români. Nu ne luați această scară, căci Dumnezeu vrea să coboare pe ea la noi și noi să urcăm la El și la ai noștri părinți.

Doamne, noi îți facem scară, Tu coboară!

Rugăciunea este chemarea pe care o face omul lui Dumnezeu să vină la el. Rugăciunea este cântul ce-L însoțește pe Dumnezeu atunci când coboară aici, la noi, pe pământ. Rugăciunile sunt treptele scării pe care coboară Dumnezeu. Fă-I și tu scară lui Dumnezeu. Rugăciunea este covorul de lacrimi pe care-l așterne omul înaintea lui Dumnezeu. Lacrima este sângele pocăinței.

Doamne, pe icoana României sunt multe lacrimi. Astâmpără-Ți setea și dorul de noi gustând din lacrimile acestui neam românesc. România este plină azi de izvoare de lacrimi. Avem și noi Iordanul nostru de lacrimi, în care, Te rugăm, Hristoase, să vii să Te botezi cu noi.

Doamne, botează-ne în iubirea Ta! Doamne, dă-ne iubire și Îți vom da lacrimi! Pe un Iordan de lacrimi se îndreaptă azi Biserica spre Tine, Doamne. Arată-ne lumina Învierii Tale ca să aflăm limanul unde să ancorăm corabia neamului nostru românesc.

Iubiților, cei din vechime au întemnițat timpul într-o clepsidră cu nisip și au considerat că au făcut un lucru fenomenal. Însă a venit Hristos, a spart clepsidra, a scos timpul din temnița clepsidrei și l-a lăsat să curgă în veșnicie, iar pe om l-a pus, prin Înviere, pe aripa veșniciei. Omul ar fi vrut să rămână fiul timpului, nu al veșniciei. Sunt unii oameni azi care ar dori să-și cumpere încă o tinerețe, însă nu doresc să-și cumpere veșnicia. Ei încă n-au ieșit din clepsidră.

Omul care crede în Înviere își are rădăcinile minții în Cer, iar nu într-o clepsidră cu nisip. Până la Înviere omul se pregătea să intre în neîncepta noapte a veșniciei. Din neîncepta noapte a veșniciei, prin Înviere, a intrat în Ziua a opta, Ziua fără de asfințit, Ziua veșniciei. Veșnicia nu are zile sau ani, are doar un răsărit, răsăritul unei singure zile: Veșnicia.

Doamne, mă voi sui și eu într-o zi în carul de stele, ca să călătoresc la orizontul infinit al veșniciei!

Iubiți credincioși,

Simțul metafizicului ne spune că timpul nu așteaptă. Sunt unii oameni care se țin de aripa timpului, le este frică de veșnicie, unora le este frică de a fi creștini, iar altora chiar le este frică de a fi români.

Iubite frate creștine, nu uita că ești un mănunchi de zile pe care Dumnezeu îl răsădește în veșnicie. Anii nu-i poți lăsa moștenire nimănui, ei sunt darul lui Dumnezeu pe care ți l-a făcut Dumnezeu ție.

Iubiților, lacrimile maicilor noastre au săpat văi adânci în spațiul nostru românesc, au săpat morminte pentru eroii acestui popor, pentru fiii lor, au brăzdat munții, au frânt Carpații, au făcut cărări între frații de peste Carpați. Lacrimile maicii noastre s-au prefăcut în dor. Dorul izvorăște din lacrimă de mamă. Lacrima mamei sapă în stânca inimii o fântână- fântâna dorului de Dumnezeu și de fiii neamului nostru românesc risipiți azi pe toate meridianele pământului. Mama este fântâna cu lacrimi din care își astâmpără setea fiii

neamului nostru. Dumnezeu n-a îngăduit ca iubirii și dorului cineva să-i poată pune cătușe. Iubirea și dorul nu pot fi încătușate.

Doamne, mai împrumută-mi o clipă să mai ajung încă o dată la fântâna de lacrimi a maicii mele!

Iubiți fii duhovnicești,

V-am scris aceste cuvinte pe care aș dori să vi le pun la inimă, în fântâna cu dor, pentru a vă fi de folos pe cărarea acestei vieți.

Azi prăznuim Învierea Domnului și întoarcerea lui Adam în Rai.

Doamne, ajută-ne și nouă să ne întoarcem de pe cărările păcatului pe cărarea Raiului!

Să iertăm, să mângâiem și să cercetăm în această zi și mormintele goale ale sărăciei fraților noștri. Femeile mironosițe au găsit Mormântul gol și giulgiurile zăcând. Lângă noi sunt atâtea morminte goale ale sărăciei și în ele nu zac decât giulgiurile sărăciei și ale nepăsării noastre față de frații mai mici ai lui Hristos. Oare câți au înțeles cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul atunci când grăia mulțimilor despre împărțirea hainei tale cu semenul tău (cf. Luca 3, 11)?!

Bucata ta de pâine, pe care o împarți cu semenul tău sărac, se preface în tămâia bine miroitoare. Mireasma acestei tămâi ajunge la Dumnezeu. Mângâie și iartă -aceasta este lucrare dumnezeiască. „*Să iertăm toate pentru Înviere*” ne îndeamnă minunatele cântări pascale. Cel ce iartă poate privi în Sus, spre Cer. Și „*să zicem: Fraților! și celor ce ne urăsc pe noi*”. Hristos ne cheamă azi pe toți să fim frați întru El. Iată o chemare la frăție sfântă în Hristos.

Iubiți frați, să iertăm azi mai mult ca oricând, frăția noastră creștină apărându-o de dezbinare, căci Dumnezeu adună, iar cel rău dezbină.

Rog pe Bunul Dumnezeu, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos ca acum, când a ieșit din mormântul care fusese pecetluit, să-i cerceteze cu harul Său cel sfânt pe frații noștri din spitale, din închisori, pe cei singuri și nemângâiați și pe cei ce stau sub cerul liber. Bucuria Maicii Domnului, a femeilor mironosițe și a Sfinților Apostoli să ajungă azi și în familiile dumneavoastră. Păstrați în fântâna cu dor această bucurie sfântă ca să vă fie mângâiere în zi de necaz și de grea încercare.

Doamne, binecuvântează crestele Carpaților și holdele de grâu să fie pace și pâine în țară!

Doamne, credem că Tu ai înviat. Înviază-ne și pe noi!

Doamne, vom mărturisi Învierea Ta fiilor acestui neam și vom lăsa legământ ca ei să fie mărturisitori ai Învierii Tale până la sfârșitul veacurilor.

Sfinților Îngeri, duceți în Cer, înaintea lui Dumnezeu Tatăl, această veste: Românii au mărturisit azi că Fiul Tău,

HRISTOS A ÎNVIAT!

† **Ioan,**
Mitropolitul Banatului